

de Cantharel
VELUWSE HOTELHOEVE

Van der Huchtbos 5 km

ivn natuur
educatie
Apeldoorn

Wandeling vanaf Van der Valk Hotel Apeldoorn - de Cantharel in Ugchelen

Deze wandeling is niet geschikt voor kinderwagens en/of rolstoelen.

Kaartje met route

Deze route wordt regelmatig gecontroleerd. Kom je veranderingen in de route tegen, dan kun je deze melden op info@ivn-apeldoorn.nl

Routeaanduidingen zijn vet gedrukt

Bij de routebeschrijving is informatie opgenomen over speciale bezienswaardigheden.

Algemene informatie

Gebiedsbeschrijving

Het Van der Huchtbos beslaat 107 hectare waarvan 80 hectare bos. Het gebied ligt op de hoge oostrand van de Veluwe. De wandeling voert door een geaccidenteerd landschap met naaldhout en loofhout. Eiken- en beukenlanen worden afgewisseld met slingerende bospaden tussen dennen en berken. Sporen van reeën, herten en wilde zwijnen zijn regelmatig te zien. Een mooi uitzicht naar het noordoosten over een akkerrandwal en glooiend bouwland is de beloning aan het eind van de wandeling.

Geschiedenis

Het landgoed Van der Huchtbos is gesticht door de Oranje Bond van Orde. De Bond is opgericht in 1893. Tijdens haar bestaan tot 1923 heeft de Bond zich ingezet voor de behartiging van de belangen van de minder gegoeden. Zij deed dit door het bouwen van woningen (Hofveld te Apeldoorn), het scheppen van werk en het ontginnen van heide. In 1898 kocht de Bond de heidegrond achter De Cantharel en stichtte het landgoed. De heide werd ontgonnen en gedeeltelijk bebost.

Het landgoed is vernoemd naar Mej. Van der Hucht, oprichtster van De Kwartguldens Vereniging. Deze vrouwenvereniging had tot doel gelden in te zamelen voor de heideontginning en de bebossing. In 1923 werd de Bond opgeheven en werden de bezittingen geschonken aan de Vereniging Nederlandsche Heidemaatschappij onder de voorwaarde dat deze het Van der Huchtbos onder deze naam in stand en in ere zou houden.

Startpunt, achter receptie / bij fietsenstalling De Cantharel

Volg vanaf het startpunt het grind- / zandweggetje langs de moestuin. Op de kruising met de asfaltweg linksaf.

Bij het Liander electriciteitshuisje rechtsaf, langs de slagboom het bospaadje in.

Links is een bosje met douglassparren. Een uit Noord-Amerika afkomstige boom uit de dennenfamilie vernoemd naar de Schotse botanicus Douglas, die de boom in 1826 in Europa introduceerde. Sinds kort is de Douglas als inlandse soort erkend. De hangende kegels zijn heel karakteristiek, met de drietandige zaadlobben.

kegels douglasspar

hulst

Op de kruising rechtdoor. Bij einde pad linksaf.

Verspreid staan hier de inheemse hulstbomen, die de zure grond onder eiken (en beuken) en schaduw goed verdragen. Hulst groeit heel langzaam, heeft leerachtige en stekelige bladeren en bloeit in mei-juni. De rode bessen van de vrouwelijke bomen zijn giftig, behalve voor vogels.

Vorbij het wildrooster (na 25 m) op de driesprong rechtsaf.

Op de open plekken groeit vooral bosbes, zowel de blauwe als de rode soort. Verderop zijn een paar typisch dichtbegroeide productiebosjes, met links dennen en rechts fijnsparren.

Stijgend pad blijven volgen; op de driesprong rechtsaf. Op de kruising van paden, direct vóór het betonnen fietspad, rechtsaf. Op de volgende kruising rechtdoor, het 'R.D. Bécude pad'.

Dit is het tracé van het voormalige fietspad, met een verharding van gebroken schelpen. Karakteristiek met dat knerpemde geluid als je erover fietste, maar wel erg onderhoudsgevoelig. Vandaar dat beheerder LeisurELands (voorheen Recreatie Gebieden Veluwe) steeds meer fietspaden op de Veluwe van een betonnen wegdek voorziet.

Op de volgende kruising linksaf. Op de kruising met betonnen fietspad rechtdoor.

De laanstructuren met Amerikaanse eiken zijn typisch voor de bossen, die hier vanaf 1825 op grote schaal zijn aangeplant. Deze eik groeit snel en heeft minder last van schadelijke insecten dan de inlandse soorten. Nadeel is de weinig licht doorlatende dichte kroon waardoor er verdringing van andere soorten is en weinig ondergroei voorkomt. Ook inlandse eiken staan er hier en daar tussen, en dan voornamelijk zomereiken; de wintereik is veel zeldzamer. Het onderscheid is te zien aan de vorm van de bladeren en de lengte van de bladsteeltjes die bij de wintereik langer zijn dan bij de zomereik. De eikel van de wintereik heeft geen steeltje, terwijl de eikel van de zomereik wel een steel heeft.

blad zomereik

blad wintereik

Op de driesprong direct na oversteek rechts aanhouden. Bij einde pad rechtsaf. Fietspad oversteken en brede, soms mulle zandweg volgen.

U kunt zo nodig hier ook het fietspad volgen tot het eerste verbindingspad rechts, terug naar de zandweg. Deze zandweg is een van de vele routes voor al dan niet aangespannen paarden. De Veluwe is een eldorado voor de liefhebber van paarden. Soms tot ongerief van de wandelaar die zijn pad over mulle wegen moet vervolgen.

Bij eerste pad (met bordje Opengesteld) rechtsaf. Pad links negeren. Pad daalt en buigt naar links.

Het dal hier is een fraai voorbeeld van een (sneeuw)smeltwaterdal. Ontstaan in de laatste ijstijd toen hier een toendraklimaat heerste, waarin geen bomen groeiden. Op de hellingen is door geconcentreerde afstroming van sneeuwsmeltwater een insnijding in de permafrost ontstaan. Merk op dat de rechterzijde van dit noord-zuid dal (aan de voet van de Kooiberg) steiler is dan de linkerzijde. Dat kwam door verschil in bezonning: de oostelijke wand, waar de warmere middagzon op scheen, droogde eerder op en had daardoor minder te lijden van afglijding van ontdooide, van water verzadigde bovengrond over de nog bevroren ondergrond dan de westzijde.

Op splitsing links aanhouden (lager gelegen pad). Op de kruising met brede zandweg rechtsaf. Op de volgende kruising linksaf.

In deze omgeving staan veel, soms enorme douglassparren, echte mastbomen. Hoewel, voor scheepsmasten werd vooral Oregon pine gebruikt, sterk en taai hout afkomstig van (in een kouder klimaat langzamer groeiende) Noord-Amerikaanse douglassen. Ons inlandse douglashout wordt gebruikt voor lange spanten. De hoogste boom van Nederland is een douglas van zo'n 50 m in het park van Het Loo in Apeldoorn.

Op de kruising rechtsaf. Pad blijven volgen en op de kruising rechtsaf.

Na korte afstand is rechts een dicht en donker bosje fijnsparren. Aan de ander zijde staan Douglassparren, met veel zaailingen. Voel het verschil aan de naalden door de hand tegen de groeirichting in te strijken: de fijnspar prikt en de Douglas voelt juist zacht aan.

Na de kruising is links, achter het hek een aarden wal zichtbaar. Dit is een oude akkerrandwal die dicht beplant werd en moest dienen om het achterliggende bouwland van de veel verder naar het noordoosten lopende Ugchelse enk te beschermen tegen vraat van dieren uit het bos.

Langs de bosrand zijn in herfst/winter op de humusrijke bodem groene bladeren in rozetvorm te zien. Dit is vingerhoedskruid, een meestal tweejarige plant uit de weegbreefamilie. In bloei brengt het kleur in het bos door zijn lange stengels met fraaie trossen trechtervormige witte tot paarse bloemen. De werkzame stof uit de bladeren, Digitalis, werd vroeger in de volksgeneeskunde gebruikt voor de behandeling van hartproblemen en epilepsie.

rozet digitalis

bloeiende digitalis

Op de kruising linksaf, richting het hek. Ga door het hek het pad op tussen de akkers. Op de kruising met de asfaltweg (Van Golsteinlaan) rechtsaf, terug naar het startpunt.

Links ziet u achtereenvolgens de moestuin van De Cantharel, 'huiskamerrestaurant' Huisje James, en even verder, een voormalige champignonkelder.

(IVN routenr: W-UGC-03, versie: 22-4-2018)

Disclaimer: IVN aanvaardt op generlei wijze aansprakelijkheid voor schade op welke wijze dan ook ondervonden door gebruik te maken van deze route.